

**Wyrok Sądu Dyscyplinarnego Wyższego
z dnia 21 października 1938 r.
sygn. akt D 22/38**

Zaciąganie pożyczek pieniężnych przez sędziego od osób wykonujących w okręgu właściwości sądu, w którym orzeka ten sędzia, czynności komornika sądowego, notariusza, asesora notarialnego, adwokata lub strażnika więziennego uchybia godności sędziego.

Dnia 21 października 1938 r.

Sąd Dyscyplinarny Wyższy w składzie:

przewodniczący sędzia Sądu Najwyższego E. Krotowski

członkowie sądu: sędzia Sądu Najwyższego J. Rykaczewski

sędzia Sądu Najwyższego J. Duda,

przy udziale prokuratora przy Sądzie Najwyższym S. Lubodzieckiego

i asesora sądowego Z. Chmury, jako protokolanta,

po rozpoznaniu na rozprawie tajnej dnia 21 października 1938 r. odwołania Stanisława Karpiaka, sędziego, sprawującego kierownictwo sądu grodzkiego w Tarnobrzegu, od wyroku sądu dyscyplinarnego krakowskiego okręgu apelacyjnego z dnia 14 maja 1938 r. (sygn. akt Sd. 10/38), którym uznano go winnym przewinień służbowych i uchybień godności sędziego i za to skazano go na karę dyscyplinarną przeniesienia w stan spoczynku, połączoną ze zmniejszeniem uposażenia emerytalnego o 10% oraz na ponoszenie kosztów postępowania dyscyplinarnego, na mocy art. 129, 130 lit. c, 162 i 181 rozporządzenia – Prawo o ustroju sądów powszechnych¹ oraz art. 499 kodeksu postępowania karnego²

zaskarżony wyrok zatwierdza i kosztami postępowania odwoławczego obciąża.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem obwiniony został uznany winnym tego, że:

- 1) od listopada 1937 r. zajmował bezpłatnie dla celów osobistych jeden pokój w budynku sądu grodzkiego w Tarnobrzegu bez upoważnienia władz przełożonych i w pomieszczeniu tym korzystał bezpłatnie z oświetlenia i opału sądowego;
- 2) z uchybieniem przepisowi art. 114 § 3 u.s.p. nie pełnił obowiązków służbowych w dniach od 2 do 5 lutego 1938 r., od 23 do 28 lutego 1938 r., od 4 do 6 marca 1938 r., od 23 do 28 marca 1938 r. nie zawiadamiając o tym prezesa sądu

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. 1928 nr 12 poz. 93.

² Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. – Kodeks postępowania karnego, Dz.U. 1928 nr 33 poz. 313.

okręgowego w Rzeszowie, jako władzy właściwej dla udzielenia zwolnienia od zajęć;

- 3) polecił podwładnym urzędnikom sporządzić niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy wykazy czynności sądu grodzkiego w Tarnobrzegu za miesiąc luty i marzec 1938 r. odnośnie do wykazu W.I. przez wymienienie w nim 600 tych spraw jako załatwionych, jakkolwiek w okresie sprawozdawczym załatwione nie były i świadomie takie fałszywe wykazy przedstawił prezesowi sądu okręgowego w Rzeszowie;
- 4) wziął dla celów osobistych od strażnika więziennego w sądzie grodzkim w Tarnobrzegu, Kuropatwińskiego, kwotę 20 złotych przeznaczoną na naprawę naczyń w kuchni więziennej i zwrócił ją dopiero po upływie kilku miesięcy z początkiem br.;
- 5) zaciągnął pożyczki pieniężne od osób pozostających w zależności od niego:
 - a) od 1936 r. kilkakrotnie od komornika sądu grodzkiego w Tarnobrzegu Rosławińskiego, na łączną kwotę 460 zł.,
 - b) u notariusza w Tarnobrzegu Stasiniewicza, na kwotę 1200 zł.,
 - c) u asesora notarialnego w Tarnobrzegu Schweisera, na kwotę 110 zł.,
 - d) u adwokata Czarnego w Tarnobrzegu na kwotę 250 zł.,
 - e) kilkakrotnie u strażnika więziennego w sądzie grodzkim w Tarnobrzegu Kuropatwińskiego, a to na kwoty 50 i 200 zł.

Z powyższe przewinienia służbowe i uchybienia godności sędziego obwinionemu na mocy lit. e art. 130 u.s.p. wymierzono zaskarżonym wyrokiem karę dyscyplinarną przeniesienia w stan spoczynku, połączoną ze zmniejszeniem uposażenia emerytalnego o 10%.

Obwiniony odwołał się od wymiaru kary, wnosząc o jej złagodzenie.

Sąd Dyscyplinarny Wyższy, po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy w związku z wyjaśnieniami obwinionego, zawartymi w jego odwołaniu, uznał, że wymiar kary w zaskarżonym wyroku jest należycie uzasadniony, że wyjaśnienia obwinionego w niczym tego uzasadnienia nie podważają i że nie zasługuje na wiarę gołosłowne tłumaczenie się obwinionego, iż przypisanego mu sporządzenia wykazów, niezgodnych z rzeczywistością, on dopuścił się w najlepszej wierze.

W tych warunkach Sąd Dyscyplinarny Wyższy zaskarżony wyrok zatwierdził, obciążając obwinionego kosztami postępowania odwoławczego na zasadzie art. 162 u.s.p.

[Przywołane przepisy: 114 § 3 u.s.p., 129 u.s.p., 130 lit. e u.s.p., 162 u.s.p., 181 u.s.p.]